Р Е Ш Е Н И Е
№ 45273

гр. София, 17.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 69 състав,** в публично заседание на 28.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Гроздановa и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **6644** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, по реда на чл.203 – 207 АПК. Производството е образувано по искова молба на П. М. Б. - Т., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, със съдебен адрес [населено място] 1303, [улица], ет. 4, чрез адв. И. В., срещу Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), с искане за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5000 евро, претърпени в периода от 11.08.2022 г. до 21.11.2022 г.

В исковата молба се твърди, че през 2006 г. ищцата започнала работа в Националната служба „Сигурност“ и продължила да работи там дълги години и след преименуването ѝ в ДАНС, като към 2022 г. заемала длъжността „началник на сектор „Т-33“, отдел 3 на СД „Т“ при ДАНС. Тази длъжност изпълнявала в [населено място], където живеела със семейството си. Със Заповед № ЧР-2-3-410 от 11.08.2022 г. на председателя на ДАНС била внезапно назначена „по служебна необходимост“ на длъжност „началник сектор 4“ в ТД „Национална сигурност“ - Б.. Назначаването на нова длъжност в друг град станало ненадейно и непредизвестено. С решение № 1289 от 28.02.2023 г. по адм. д. № 8065/2022 г. на АССГ, потвърдено с решение № 11/24.02.2025 г. по адм. д. № С-39/2023 г. на ВАС, Пето отделение, заповедта била отменена. Назначаването на ищцата на длъжност „началник сектор 4“ в ТД „Национална сигурност“ - Б. продължило от 11.08.2022 г. до 21.11.2022 г., когато през м. ноември 2022 г. взела решение да напусне и считано от 22.11.2022 г. заела длъжност в Служба „Военно разузнаване“.

Ищцата поддържа, че в резултат на незаконосъобразния акт претърпяла широк кръг неимуществени вреди. Самото връчване на заповедта ѝ причинило пълен шок, тъй като било неочаквано и за минути животът ѝ се сринал. Била повикана от началника си, където я

посрещнали няколко човека с каменни физиономии, за да й връчат заповедта. Било й обяснено, че ако не подпише, ще бъде наказана дисциплинарно. Ищцата изпаднала в емоционален стрес, плакала дълго, срамувала се да излезе от кабинета на началника си и да се изправи пред колегите си. Приела преместването като пълен провал в кариерата си, загуба на възможността да се развива, заплаха от разпадане на семейството й, след като трябвало да се премести в друг град и да остави две малки деца изцяло на грижата на съпруга си. Била смутена, защото нямала право на избор. Трябвало да напусне познатата си среда от колеги и приятели в [населено място] и да отиде на напълно непознато място с непознати хора, без да е пожелала подобна рязка промяна в добре изградения си личен и професионален живот в С.. Изпаднала в тежко емоционално състояние. Не излизала, плачела, не можела да мисли за нищо друго, страняла от хората. Това напрегнало цялото семейство, била остра към съпруга си, децата също се притеснявали. Под въздействие на стреса станала разсеяна и непохватна. На тръгване за първия си работен ден в Б. бяла в такова емоционално състояние, че не гледала къде стъпва и си изкълчила крака на стълбите. След известно време, от натрупания стрес получила стомашно-чревни проблеми, които довели до приемането й в хирургично болнично отделение и до продължително последващо лечение. Развила постоянна тревожност и безсъние. Подложила се на психологическо изследване в опит да се справи с проблема и в крайна сметка й били изписани лекарства. Независимо от обжалването на преместването, се чувствала безсилна, защото докато чакала произнасянето на съда, заповедта била в сила. Тъй като не понесла този стрес, предприела действия да си намери нова работа, като на 22.11.2022 г. постъпила на длъжност в Служба „Военно разузнаване“. Дори това преместване било болезнено за нея, защото целият й професионален живот от 2006 г. до 2022 г. бил протекъл в ДАНС.

За претърпените болки и страдания претендира обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в периода 11.08.2022 г. до 21.11.2022 г. в размер на 5 000 евро, ведно със законната лихва, считано от 24.02.2025 г. до окончателното изплащане, и сторените по делото разноски.

Ответникът Държавна агенция „Национална сигурност“ оспорва исковата молба в писмен отговор от 16.07.2026 г. и в о.с.з. чрез юрк. П.. Навежда твърдения за неоснователност на иска по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, при липса на публично оповестяване на назначаването по служебна необходимост, липса на дисциплинарен елемент, липса на прекратяване на правоотношението от страна на органа по назначаване и липса на дълготрайни здравословни последици за ищцата. Твърди, че преназначаването поради служебна необходимост е мотивирано от притежаваните от служителя умения и знания, необходими за ефективното изпълнение на длъжностните му задължения, още повече, че в структурата на ДАНС - ТДНС-Б., ищцата е била преназначена на същата длъжност началник на сектор. Всеки от служителите на Агенцията, приемайки да работи в нея, бил наясно с ограниченията, на които може да бъде подложен в личната си сфера. Навеждат се доводи, че за целия период от назначаването й по служебна необходимост до прекратяването на служебното правоотношение ищцата е ползвала платен и неплатен отпуск. Оспорва се наличието на причинна връзка между здравословното състояние на ищцата и издаването на процесната заповед за назначаване по служебна необходимост. Ответникът счита претендираните неимуществени вреди за недоказани. Твърди, че психичните преживявания на ищцата не са породени от назначението й по служебна необходимост в ТДНС-Б., а ако такива изобщо са налични, те са от други стресогенни фактори в живота й. Намира исковата претенция за неоснователно завишена. Претендира се отхвърляне на иска и присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 276 евро.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище недоказаност на иска, като алтернативно счита неговия размер за завишен.

Административен съд София град, съобразно наведените от страните факти и обстоятелства и приложените от страните доказателства, намира следното от фактическа страна:
С Предложение рег. № RB202001-001-03-ЧР-6-677 от 11.08.2022 г. на директор на ТДНС-Б. на председателя на ДАНС е предложено назначаване на П. М. Б.-Т., началник на сектор „Т-33" - „Информация и анализ - контратероризъм" на отдел „Т-3" - „Национален контратерористичен център" към Специализирана дирекция „Т" при ДАНС по служебна необходимост на длъжност началник на сектор „4" - „Информация и анализ и административно осигуряване" към Териториална дирекция „Национална сигурност" (ТДНС) – Б., на основание член 76, ал.1, ал. 3 и ал.4 от ППЗДАНС. В документа е посочено, че длъжността „началник сектор" в ТДНС Б. е вакантна и подходяща за назначаването на нея е именно ищцата П. М. Б.-Т.. След като е проследено кариерното й развитие, в предложението е посочено, че служителят притежава необходимите умения и знания, за да реализира ефективно длъжностните си задължения по линия на информационно-аналитичната дейност, познава направлението на дейност, а специфичният й професионален опит и умения са предпоставка за постигане на трайни резултати в работата. Т. е определена като целенасочена и последователна в действията си, преследваща резултатите, които иска да постигне или се очаква да бъдат постигнати.
Издадена е Заповед рег. № RB202001-001-03/ЧР-2-3-410 от 11.08.2022 г. на председателя на ДАНС, с която на основание чл. 43, ал. 5 от ЗДАНС, вр. чл. 76, ал. 1, ал. 3 и ал. 4 от ППЗДАНС П. М. Б.-Т. е назначена по служебна необходимост на длъжността началник на сектор „4" - „Информация и анализ и административно осигуряване" към ТДНС - Б. при ДАНС. На 11.08.2022 г. Т. подписала акт за встъпване в длъжност в ТДНС – Б..
Със Заявление рег. № ЧР-9794 от 24.10.2022 г. до председателя на ДАНС ищцата пожелала прекратяване на служебното й правоотношение на основание чл. 110, ал. 1, т. 4 от ЗДАНС - по собствено желание.
Със Заповед рег. № ЧР-3685 от 03.11.2022 г. на председателя на ДАНС служебното правоотношение на Т. било прекратено на основание чл. 110, ал. 1, т. 4 от ЗДАНС - по собствено желание. Заповедта била връчена на 21.11.2022 г., на която дата ищцата сдала длъжността.
При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:
Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за дейност на ответната администрация, следва да са налице следните елементи от правопораждащия я фактически състав: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице, 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.
С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.
Твърденията в исковата молба, релевантни към фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, касаят претърпени неимуществени вреди (душевни болки и страдания) във връзка с незаконосъобразна Заповед рег. № RB202001-001-03/ЧР-2-3-410 от 11.08.2022 г. на председателя

на ДАНС, с която на основание чл. 43, ал. 5 от ЗДАНС, вр. чл. 76, ал. 1, ал. 3 и ал. 4 от ППЗДАНС, ищцата е назначена по служебна необходимост на длъжността началник на сектор „4“ - „Информация и анализ и административно осигуряване“ към ТДНС - Б.. Видно от заповедта, П. М. Б. – Т. е назначена в ТДНС Б. – ДАНС на основание чл.76, ал.3, предл.1 и ал.4 от ППЗДАНС - при служебна необходимост и въз основа на мотивирано предложение. Използваният в чл.76, ал.3 от ППЗДАНС съюз „или“ е указание за алтернативност на вариантите за назначаване „при служебна необходимост“ или „по желание на служителя“. С аргумент за противното (след като не е използвана възможността за назначаване „по желание на служителя“), назначаването на ищцата в ТДНС Б. – ДАНС по служебна необходимост е станало без нейното желание. Изложеното потвърждава твърденията в исковата молба, че съобщаването на акта за назначаване от 11.08.2022 г. е било „внезапно и неочаквано“.

В случая е изготвено мотивирано Предложение рег. № RB202001-001-03-ЧР-6-677 от 11.08.2022 г., от което се установява, че длъжността началник сектор в ТДНС Б. – ДАНС е вакантна и ищцата притежава необходимите професионални качества за заемането й. Съдът не възприема доводите на ответника, че съдържащата се в Предложение рег. № RB202001-001-03-ЧР-6-677 от 11.08.2022 г. положителна оценка за професионалните качества на ищцата препятстват възможността същата да претърпи неимуществени преди от преместването й в ТДНС Б., доколкото това било израз на признание от органа по назначаване. На първо място, безспорно назначаването в ТДНС Б. е извършено без служителят да изрази желание и съгласие с него, както беше посочено по-горе с аргумент от чл.76, ал.3 от ППЗДАНС. Липсата на желание от служителя за преместване в друг град и внезапното връчване на заповедта, по време на ползван платен годишен отпуск, бламират доводите на ответника, че актът е израз на признание и по повод на него не могат да бъдат претърпени неимуществени вреди.

На следващо място, съдът намира, че във връзка с мотивите за назначаване на ищцата „по служебна необходимост“ следва да съобрази мотивите на съдебните актове за отмяна на Заповед рег. № RB202001-001-03/ЧР-2-3-410 от 11.08.2022 г. на председателя на ДАНС. Не е спорно по делото, че актът е отменен със съдебно решение № 1289 от 28.02.2023 г. по адм. д. № 8065/2022 г. на АССГ, потвърдено с решение № 11/24.02.2025 г. по адм. д. № С-39/2023 г. на ВАС, Пето отделение. Съставът на АССГ е тълкувал приложимите правни норми на чл.64, чл.65 и чл.65а от ЗДАНС, вр. чл.76, ал.3 от ППЗДАНС, като е извел правни изводи, възприети и от касационната инстанция, че в нарушение на чл.7, ал.1 от ЗНА нормата на подзаконовия акт противоречи на чл.65а от ЗДАНС. При съвкупното тълкуване на разпоредбите е формиран извод за кумулативно наличие на три предпоставки за едностранно назначаване на свободна длъжност в друга структура на ДАНС, които в случая не били изпълнени. При липса на легално определение за „служебна необходимост“ за целите на ЗДАНС, съдът е приел, че това понятие предполага наличие на „извънредни, стоящи извън управлението на агенцията обстоятелства, свързани с изпълнение на политиката по защита на националната сигурност“, каквито мотиви не били изложени в Предложение рег. № RB202001-001-03-ЧР-6-677 от 11.08.2022 г. и в Заповед рег. № RB202001-001-03/ЧР-2-3-410 от 11.08.2022 г. на председателя на ДАНС.

Според настоящия съдебен състав, мотивите на обсъжданите съдебните решения потвърждават тезата в исковата молба, че преместването на ищцата е станало „неочаквано, ненадейно и непредизвестено“, като тя „не знаела как да се изправи пред колегите си и да им обясни какво се е случило, при положение, че самата тя нямала ясно обяснение“. Дължим е извод, че за Т. мотивите за преместването й в ТДНС Б. „поради служебна необходимост“ са били неясни, каквито твърдения са изложени и в жалбата й до съда срещу Заповед рег. № RB202001-001-03/ЧР-2-3-410 от 11.08.2022 г. на председателя на ДАНС, а именно, че заповедта не съдържа мотиви и е издадена

в нарушение на принципа за съразмерност, доколкото оспорващата и семейството й живеят в [населено място] и Т. е майка на две малолетни деца.

Свидетелят на ищцата и неин съпруг Д. С. Т. потвърждава, че не са имали информация с какво е мотивирана служебната необходимост за преместване на съпругата му през 2022 г., което за тях се случило внезапно и неочаквано. Същият установява, че един ден след лятната ваканция с децата, тя била извикана при нейния ръководител и й било съобщено, че е назначена в ТДНС Б., необходимо, за да подсили ТП с нейните качества и възможности. Според свидетеля, такива назначения се случвали, когато служителят има желание да се случат, за да се премести да работи на друго място. При съпругата му обаче, това назначение определено не било повишение, а за наказание. Не е имало индиция за него, а ако служителят откаже предложеното му преместване, губел работата си под една или друга форма. Нямало как цялото семейство да се премести в С., защото неговата работа била в столицата и децата били малки – на 5 и на 12 години. Точно около преместването си, Т. паднала по стълбите в блока, сериозно си ударила крака и дълго време не можела да ходи, за което била в болничен отпуск. Скоро след това получила стомашни проблеми и се наложило да я хоспитализират. Започнала да има проблеми с нервите, да не може да спи, получавала паник атаки, не можела да диша, чувствала се много зле, което продължило около 5-6 месеца. За семейството това било дълъг период, който минал доста трудно, защото събитието се отразило на съпруга и на децата. От безсънието си Т. била изнервена, не можела да обърне внимание на децата като родител – какво се случва в училище или в детската градина. Това се отразило и на съпруга, защото допълнително го натоварило с отговорности. Според свидетеля, съпругата и подчинените й служители смятали, че тя се справя добре с работата, поради което преместването й в ТДНС Б. „било съкрушително“ за нея. Доколкото и съпругът е служител на ДАНС, същият установява, че служителите в системата имат силни морални устои, които се изискват за тяхната работа, но когато системата „се отнесе несправедливо към теб, това много сериозно се отразява на психиката на един служител, защото той се чувства предаден и силно обиден“. По идентичен начин, съпругата му трудно преживяла този момент от морална гледна точка, защото в един момент се оказало, че всичките тези години, в които е работила в ДАНС, „са без значение“. Тя била преназначена без да се иска съгласието й, не й било обяснено, че имат нужда от нейната помощ като специалист. След като започнали здравословните проблеми, семейството решило, че е по-добре Т. да ползва платен годишен отпуск, за да преодолее този период, и едва след като се възстанови, да се премести от С. в Б.. Свидетелят установява, че през месец ноември 2022 г. Т. започнала нова работа в Служба „Военно разузнаване“, което било компромис, за да не се разделя семейството. Преместването й повлияло положително, но дори и след това тя не се чувствала добре.

Съдът кредитира показанията на св. Т. като такива на очевидец, които са съответни на писмените доказателства по делото, конкретно на медицинската документация относно здравословните проблеми на Т.. Независимо от близката роднинска връзка, съдът намира, че не е налице основание по чл.172 от ГПК за явно изразена заинтересованост на свидетеля, доколкото показанията му са взаимно свързани и житейски логични, вкл. поради факта, че същият също е служител на ДАНС и може от служебна гледна точка да разясни положението на служител на ДАНС, който е преместен в друга териториална структура, но не по собствено желание, а поради „служебна необходимост“. В тази връзка съдът приема за житейски логично и разбираемо твърдяното от ищцата неблагоприятно въздействие на служебното й преместване не по нейна воля в друг град на страната, както лично върху нея, така и върху цялото семейство. Няма как органът по назначаване да не е бил наясно, че работното място на съпруга на ищцата е в [населено

място] и семейството има две малолетни деца, т.е. преместването на съпругата в друг град *житейски логично и разбираемо се отразява изцяло неблагоприятно* на цялото семейството. При липса на обоснована и мотивирана „служебна необходимост“, потвърдена в цитираните съдебни решения, Т. е преместена, без нейно знание и желание в друга териториална структура и то след доказана служба в системата от 2006 г. като служител по сигурността в НСС, преминала в ДАНС. Съдът кредитира конкретно показанията на св. Т., че след подобна дълга служба, когато преместването не е по собствено желание, а по немотивирана „служебна необходимост“, то се възприема по-скоро като наказание, при което служителят се чувства неоценен и обиден на системата.
Както съдът вече посочи, с аргументи от разпоредбата на чл.76, ал.3 от ППЗДАНС и отменителните съдебни решения, ищцата е била назначена, чрез преместване от местоработата ѝ в [населено място] в ТДНС Б., не по собствено желание. Заповедта и предложението са от една и съща дата - 11.08.2022 г. и с оглед отбелязаното запознаване на Т. с акта на 11.08.2022 г. съдът приема за доказано, че едва на същата дата ищцата е запозната с акта за назначаването си в структура на ДАНС в друго населено място. Когато това преместване не е по желание на служителя, а напротив – след близо две десетилетия работа в системата, съдът приема за напълно житейски логично и обяснимо сведението на св. Т., че при съпругата му това било като наказание, което ѝ подействало съкрушително. От една страна, преместването е било изцяло внезапно и непредизвестено, не по желание на служителя, поради което е житейски разбираемо още в деня на връчване на заповедта на 11.08.2022 г. ищцата да е изпитала твърдения в исковата молба силен стрес и притеснение от случващото ѝ се в служебен план.
От друга страна, органът по назначаване не е обосновал по категоричен начин наличието на „служебна необходимост“ за това преместване, което е обосновало отмяната на заповедта като незаконосъобразна. В тази връзка, адресатът на акта неминуемо е изпитал неудолетворение и чувство на несправедливост от това, че е търпял неблагоприятни за себе си и семейството си последици от незаконосъобразен административен акт.
Отрицателните последици за ищцата и семейството се установяват и от свидетелските показания на св. К. Д. Д., който познава ищцата от 2016 г. в лично качество, от спорната зала. Според св. Д. Т. била енергичен и дисциплиниран човек, който винаги подхожда с отговорност, но в един момент, около средата на 2022 г., тя се променила – споделила му, че трябва да напусне С. и да отиде да живее в Б.. Тогава била напрегната и вглъбена в тези си мисли, тъй като преместването било без нейно желание или по нейна причина, чувствала се без изход в тази ситуация. Тревогите ѝ били насочени към това как ще се справи със семейството си, как ще се грижи за децата си. Втората ѝ основна тревога била, че отива в нов град и не познава никой там, не знаела как ще се развият нещата за цялата ѝ кариера, изградена до този момент. Според св. Д., в период от около половин година Т. била в доста разсеяно състояние, променил се начинът ѝ на контактуване, спряла да се усмихва, не била ведра. По вече изложените съображения, съдът кредитира и показанията на св. Д., като такива на очевидец, които в допълнение са житейски логични и разбираеми като отнасящи се до служебното и личностно развитие на семеен човек, който е принуден, не по собствено желание, да се премести в друг град, където ще бъде далеч от семейството си и без подкрепяща среда.
Съдът кредитира като компетентно изготвено и неоспорено от страните прието по делото

заключение на съдебно медицинска експертиза (СМЕ), изготвена от вещото лице д-р М. И. К.-Д., със специалност психиатрия. Според предоставеното от експерта обсъждане, в резултат на връчената й на 11.08.2022 г. заповед за преместване ищцата разгърнала остра стресова реакция, изразяваща се в шок, стрес, страх и тревога, гняв и огорчение, продължила 2-3 дни. Впоследствие е развила тревожно-депресивно разстройство, изразяващо се с тревожно-депресивна симптоматика: „тревожност, потиснатост, гняв, тъга, огорчение, обида, безпомощност", на чийто терен е имала панически атаки.
Според експерта, лечението на ищцата в МБАЛ „С. клиник Св. Г." - [населено място], в периода 17.10-19.10.22г. с диагноза „Друг вид запушване на червата" и Заключение от Абдоминална ехография от 17.10.22г.: Чернодробни хемангиоми. Дилатирани чревни бримки с газ и течност- субилеус", не е в причинно-следствена връзка с преживяното на работното място на 11.08.2022 г., извод, който в. л. д-р Д. потвърждава и в о.с.з. на 28.10.2026 г. Според експерта, това е така, тъй като по време на тази хоспитализация няма консултация с невролог или психиатър. От съвкупната преценка на представена по делото медицинска документация: 1. Психологическа консултация от Д. С. З.-С., специалист по клинична психология от 16.11.22г.; 2.Амбулаторен лист № 2302090324ВВ от 20.01.23г на д-р С. А. С., невролог, с диагноза Смесено тревожно-депресивно разстройство, предписана терапия с Релаксатин и 3.Рецепта от 20.01.23г. за предписан Релаксатин от д-р С., вещото лице д-р Д. е извела заключение, че след получаване на заповедта за преместване, ищцата е разгърнала остра стресова реакция, която се е появила в рамките на няколко минути с шок, стрес, страх, тревога, гняв, тремор, която продължила 2-3 дни. Впоследствие е развила тревожно-депресивно разстройство, изразяващо се с тревожно-депресивна симптоматика-безпокойство, напрежение, тъга, умора, безнадеждност, на чийто терен е имала панически атаки. Оплакванията са продължили до назначаването й на работа през ноември 2022г., след което симптомите са претърпели редукция до януари 2023г. Вещото лице д-р Д. подчертава, че към датата на неврологичния преглед на 20.01.2023 г. от д-р С. не е било необходимо включване на психотропна терапия, доколкото й е предписана терапия с Релаксатин – хранителна добавка. Според експерта, тревожно-депресивното разстройство при ищцата е продължило 5-6 месеца, но неговата интензивност не е била висока. Вещото лице определя *стреса като фактор за появата и развитието на острата стресова реакция и последвалото тревожно-депресивно разстройство при ищцата.*
Съдът отбелязва, че още преди отмяната на процесната заповед за преместване през м. февруари 2023 г. ищцата е потърсила помощ от психолог (през м. ноември 2022 г.) и от невролог (през м. януари 2023 г), което е сигурно доказателство за твърдяното от нея неблагоприятно въздействие на акта. При проведената психологическа консултация с Д. С. З.-С., специалист по клинична психология от 16.11.22г. е установено, че „Без съмнение преместването й на работа от ДАНС-С. в ТДНС-Б. на 11.08.2022г. има характер на травматично събитие, нарушило психологическото и житейското й благополучие за продължителен период от време, засягащо също така неблагоприятно кариерното й развитие и съдбата на нейното семейство". Впоследствие, консултацията с д-р С. А. С., невролог, с амбулаторен лист № 23020903 4ВВ от 20.01.23г. потвърждава, че ищцата е разгърнала остра стресова реакция, която се е появила в рамките на няколко минути с шок, стрес, страх, тревога, гняв, тремор, която продължила 2-3 дни, и е развила тревожно-депресивно разстройство, изразяващо се с тревожно-депресивна симптоматика-безпокойство, напрежение, тъга, умора, безнадеждност, на чийто терен е

имала панически атаки, продължило около 5-6 месеца.
Основание за съда да кредитира приетата по делото СМЕ е както компетентността на експерта, така и изготвянето на експертизата въз основа на налична медицинска документация. Съдът приема, че СМЕ потвърждава наличието на причинно-следствена връзка между издадената на 11.08.2022 г. заповед на председателя на ДАНС, именно в резултат на която ищцата е разгърнала остра стресова реакция за няколко дни, а впоследствие развила и тревожно-депресивно разстройство за около 5-6 месеца. Това е така с оглед извода на експерта, че преживеният стрес, свързан с връчената на 11.08.2022 г. заповед, е фактор за появата и развитието на острата стресова реакция и последвалото тревожно-депресивно разстройство при ищцата. Претърпените от ищцата неимуществени вреди се установяват по категоричен и несъмнен начин от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства – писмени (медицинска документация), устни и експертни. Двамата свидетели единно и безпротиворечиво установяват негативните промени в психическото състояние на ищцата след 11.08.2022 г. по причина именно на връчената й заповед за преместване от [населено място] в [населено място]. Както се посочи, подобно събитие в служебен план, без да е желано, неминуемо има негативен отзвук и в личен план, и по отношение на семейството, което трябва да остане да живее в [населено място].
Въз основа на СМЕ съдът приема за доказано, че изкълчването на крака на ищцата и болничното й лечение в МБАЛ „С. клиник Св. Г.“ Отделение по хирургия - [населено място], в периода 17.10-19.10.22г. с диагноза „Друг вид запушване на червата“, не са в причинно-следствена връзка с неблагоприятния за ищцата акт от 11.08.2022 г.
По делото се установи, че веднага след връчване на заповедта на 11.08.2022 г. ищцата е ползвала платен годишен отпуск (от 11.08. до 31.08.2022 г.), след това болничен такъв – от 01.09.22г. до 14.10.22г. с диагноза „Изкълчване на коляното“, в периода 17.10-19.10.2022г. е била в болничен престой в МБАЛ „С. клиник Св. Г.“ Отделение по хирургия - [населено място], а по твърдение в отговора на ИМ, но без ангажирани доказателства, в отпуск по болест „злополука не трудова“ поради „друг вид запушване на червата“ в периода от 17.10.2022 г. до 18.11.2022 г. Не е спорно, че на 21.11.2022 г. тя е сдала длъжността в ДАНС и считано от 22.11.2022 г. е назначена в Служба „Военно разузнаване“.
Съдът приема, че ползваните от ищцата в исковия период от 11.08.2022 г. до 21.11.2022 г. платен годишен и болничен отпуск не могат да дискредитират обективно претърпените от нея и доказани чрез медицинска документация, СМЕ и свидетелски показания остра стресова реакция за 2-3 дни и тревожно-депресивно разстройство за около 5-6 месеца, в пряка и непосредствена причинно следствена връзка с процесната заповед от 11.08.2022 г. Фактът, че в исковия период от 11.08.2022 г. до 21.11.2022 г. на ищцата *обективно не се е наложило да работи в [населено място], в изпълнение на процесната заповед, следва да се съобрази при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди.*
Доводите на ответника за липса на публично оповестяване на назначаването по служебна необходимост, липса на дисциплинарен елемент, на дисциплинарно наказание или прекратяване на правоотношението от страна на органа по назначаване, са ирелевантни за претърпените от ищцата, в пряка и непосредствена връзка със заповедта за преместване неимуществени вреди. Безспорно, заповедта от 11.08.2022 г. не е израз на дисциплинарни правомощия на органа, нито служебното правоотношение

е прекратено едностранно от него, но при липса на подобни доводи в исковата молба, при липса на твърдения, че вредите са претърпени от такива факти, навеждането им от ответника е неотносимо и не може да се отрази на размера на присъденото обезщетение. Противно на твърденията на ответника, фактът, че ищцата сама е пожелала да прекрати служебното си правоотношение с ДАНС, не само не прекъсва причинно-следствената връзка, но е в потвърждение на тезата, че лицето желае да отстрани стресогенния фактор, като предпочете да загуби работата си в ТДНС Б. – ДАНС от преди 16 години, но да започне друга работа в [населено място] с цел запазване целостта на семейството.

По изложените съображения съдът приема за безспорно доказани по делото кумулативните елементи от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ: отменен като незаконосъобразен индивидуален административен акт и претърпени в пряка причинна връзка с него неимуществени вреди от ищцата. Неимуществените вреди се изразяват в претърпени от лицето силен стрес, страх, тревога и гняв, които са били интензивни в първите 2-3 дни след връчването на акта на 11.08.2022 г., след което тя е развила тревожно-депресивно разстройство за около 5-6 месеца. Негативните емоции за ищцата са пряко свързани с тревогата от значителната промяна лично за нея и за цялото семейство от преместването й от [населено място] в [населено място], където тя няма подкрепяща среда, при ясното съзнание, че семейството трябва да остане в [населено място]. Негативното въздействие на тази промяна се увеличава поради обективния факт, тя не е била желана от служителя и се е случила внезапно за него. В допълнение, логично е обяснението на св. Т., че подобно назначаване „по служебна необходимост“, а не по желание, се възприема като наказание за служителя, който се чувства неоценен в службата си, въпреки, че ищцата е заемала ръководен пост и е била оценена положително от подчинените си служители. Визираните обстоятелства представляват обективно претърпени от ищцата неимуществени вреди, които подлежат на обезвреда по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Размерът на обезщетението според чл.52 ЗЗД следва да се определи от съда по справедливост. Съобразно задължителните указания, дадени в т.II от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря, както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост”, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване. Справедливото обезщетяване на всички неимуществени вреди, каквото изисква чл. 52 ЗЗД, означава съдът да определи точен паричен еквивалент на болките и страданията, на трайните поражения върху физическата цялост и здраве на пострадалото лице във всеки отделен случай конкретно, а не по общи критерии. Определената сума в най-пълна степен следва да компенсира вредите. Обезщетението за неимуществени вреди е с компенсаторна функция, доколкото е възможно да бъдат компенсирани вредите в техния паричен

еквивалент. Тъй като няма утвърдена формула за неговото пресмятане, размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост при съобразяване на всички конкретни обективно съществуващи обстоятелства и практиката на съдилищата

При определяне на обезщетението, което да репарира причинените неимуществени вреди следва да се отчетат характерът и степента на увреждането, начинът и обстоятелствата, при които е получено, продължителността и интензитетът на въздействие чрез предприетите незаконосъобразни правни актове на ответната страна, комплексният ефект на всички действия върху ищеца, общественото и социалното му поведение и положение, като се съобрази и че неговият размер не следва да бъде източник на обогатяване на пострадалия (така решение № 532 от 24.06.2010 г. по гр. д. № 1650/2009 г. на ВКС, решение № 356 от 9.12.2014 г.- по гр. д. № 2946/2014 г. на ВКС, решение № 28 от 6.02.2018 г. по гр. д. № 1639/2017 г. на ВКС и др.).

Като сходен случай в съдебната практика съдът открива Решение № 5915 от 16.06.2025 г. по адм. д. № 969/2024 г. на Административен съд – Хасково, оставено в сила с Решение № 2122 от 24.02.2026 г. по адм. д. № 8100/2025 г., III отд. на ВАС, с което е присъдено обезщетение за неимуществени вреди на преместен служител на МВР в друго населено място за срок от една година в размер на 3 500,00 лв. (около 1800 евро, или по 150 евро на месец).

В конкретния случай съдът приема за доказано, че ищцата е претърпяла силен стрес, страх, тревога и гняв, които са били интензивни в първите 2-3 дни след връчването на акта на 11.08.2022 г., след което развила тревожно-депресивно разстройство за около 5-6 месеца, но неговата интензивност не е била висока според приета по делото СМЕ. Като специфика на конкретния случай съдът следва да съобрази, че за исковия период от 11.08.2022 г. до 21.11.2022 г. на ищцата не се е наложило обективно да се премести в [населено място], тъй като тя е била в платен годишен или в болничен отпуск. При съобразяване с цитираната съдебна практика и спецификите на конкретния случай съдът приема за справедливо обезщетение на претърпените от ищцата неимуществени вреди, които са в пряка и непосредствена причинно следствена връзка с акта от 11.08.2022 г., сумата от 1200 евро, като за разликата до предявения размер от 5000 евро искът следва да бъде отхвърлен.

Размерът на обезщетението следва да се счита съобразен и с инфлацията и промяната в размера на минималната работна заплата в страната, считано от 01.01.2026 г. в сравнение с периода на присъждане на обезщетението по цитираното съдебно решение на ВАС.

Съгласно задължителното тълкуване, дадено в т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2004 г. по тълк.д. №3/2004 г. на ОСГК на ВКС началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им. В случая, законната лихва следва да се присъди от датата на отмяната на акта на 24.02.2025 г. до окончателното изплащане.

При този изход на спора, на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ ответникът ДАНС следва да бъде осъден да заплати на ищцата разноски за държавна такса в размер на 5.11 евро.

Минималното адвокатско възнаграждение при интерес от 5000 евро е в размер на 653.39 евро съгласно чл.8, ал.1, вр. чл. 7, ал.2 от Наредба № 1/2004 г. за възнагражденията за адвокатската работа. Претендираното от ищцата адвокатско възнаграждение от 700 евро, без ДДС, съгласно пар.2а от ДР на Наредба № 1/2004 г., е близко до този минимум и напълно съответства на правната и фактическа сложност на спора. Дължимото съобразно уважената част от иска възнаграждение в размер на 201.60 евро следва да се присъди в пълен размер.
На основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на АССГ сторените разноски за СМЕ в размер на 350 евро.
На ответника, на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, вр. чл.24, изр. 2 от Наредбата за заплащането на правната помощ, следва да се присъди присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 евро.
Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, Първо отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Държавна агенция „Национална сигурност“, [населено място], бул, „Ч. връх“ № 45, да заплати на П. М. Б. - Т., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1 200 (хиляда и двеста) евро, претърпени в периода от 11.08.2022 г. до 21.11.2022 г. в резултат на отменена Заповед рег. № RB202001-001-03/ЧР-2-3-410 от 11.08.2022 г. на председателя на ДАНС, ведно със законната лихва от 24.02.2025 г. до окончателното изплащане, както и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ разноски в размер на 5.11 евро за държавна такса и 201.60 евро за адвокатско възнаграждение.
ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до предявения размер от 5000 евро.
ОСЪЖДА П. М. Б. - Т., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, да заплати на Държавна агенция „Национална сигурност“, [населено място], бул, „Ч. връх“ № 45, на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 евро.
ОСЪЖДА Държавна агенция „Национална сигурност“, [населено място], бул, „Ч. връх“ № 45, да заплати на Административен съд София град, [населено място], [улица], възнаграждение за вещо лице в размер на 350 (триста и петдесет) евро.
Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: